

[Hauch.]

Form, at vi kan sende det over i Folketinget, hvad er saa Ministeriets Opgave ifølge vor Forfatning? Det er den at gaa til Folketinget og sige: Dette har man vedtaget i Landstinget, og det er vor — Ministeriets — Opgave at mægle mellem Tingene, saa at der kan komme et forstandigt Forslag ud af det. Se, et saadant Standpunkt kan man indtage fra Ministeriets Side, men man kan ikke, naar en Sag er forelagt i Landstinget, indtage det Standpunkt at sige: Det er ikke her, det foregaar, det foregaar i en Kommission.

Endelig er der det, hvorpaa hele Skaden beror, naar det kommer til Stykket, nemlig at den højtærede Indenrigsminister og det høje Ministerium Gang paa Gang siger: Ja, men Pengene skal jo skaffes! Det er netop det nuværende Ministeriums store Fejl, at det ikke vil gaa ind i en Realitetspolitik, der tager Hensyn til de Indtægtsmuligheder, vore bærende Erhverv har. Pengene skal skaffes, siger man, Udgifterne skal holdes oppe, Pengene skal skaffes, for vi skal bruge dem til de og de Formaal. Men dersom Befolkningen nu ikke *har* Pengene — og Erhvervslivet har ikke Pengene i Øjeblikket —, kan man ikke blive ved med at skaffe dem. Den Dag vil ogsaa komme, og den er — jeg kan sige: desværre — formodentlig ret nær, da man overhovedet ikke kan skaffe Pengene.

Derfor vil jeg sige til den høje Regering, at den er i Virkeligheden i Øjeblikket under de økonomisk vanskelige Forhold en skadelig Regering for dette Land, netop fordi den ikke vil gaa ind i en Realitetsforhandling om at tilpasse Udgifterne efter de Indtægtsmuligheder, der er. Men skønt det er en skadelig Regering, kan vi ikke komme af med den, det erkender jeg, og Regeringen er selv med til at bestemme, paa hvilket Tidspunkt vi skal komme af med den. Ja, jeg er saa fuldstændig klar over den Tankegang, som besjæler den højtærede Indenrigsminister i den Henseende.

Men naar Situationen er saaledes, og vi erkender det, vil jeg dog ikke slutte disse faa Bemærkninger uden at sige til det høje Ministerium: Mon dog ikke Tiden var inde til, at Ministeriet og dets Partier gik i Forhandling med andre Partier her paa Rigsdagen for at opnaa en vis Tilpasning af Udgifterne til de Indtægtsmuligheder, vore bærende Erhverv har i Øjeblikket og i Fremtiden kan vente? Det ser i Øjeblikket mørkt ud, saa mørkt som aldrig før, naar vi ser ud over Landets Grænser, hvor vi skal afsætte vore Produkter. Jeg skal om

nogle faa Minutter deltage i Forhandlinger i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvad der skal gøres i den ejendommelige handelspolitiske Situation, som vi i Øjeblikket staar i overfor Tyskland. Men til Trods for, at det ser saaledes ud, taler den højtærede Indenrigsminister her under Forudsætning af, at det hele skal gaa, om jeg saa maa sige, i den vante Skure, han taler om, at vi skal skaffe Dækning, skal skaffe de Indtægter, der er nødvendige for at lette Ejendomsbeskatningen. Jeg vil sige til den højtærede Indenrigsminister og det høje Ministerium, at det er meget muligt — jeg ser det af Overskrifter i Bladene i Dag —, at der er en Del Mennesker her i Landet, som ikke har Forudsætninger og ikke *kan* have Forudsætninger for at forstaa, hvor dybtgaaende og hvor berettiget det Krav er, som her stiller, først og fremmest fra Landbrugserhvervets Side, om at faa Udgifterne ned; men naar den højtærede Indenrigsminister siger, at det, der sker, er en Demonstration, intet andet, vil jeg henstille til Ministeren at gaa ud paa Landet og spørge Landbrugerne, store og smaa, om de anser det Forslag, som her foreligger, for noget nichtswürdigt, om de anser det, der her sker, for noget, der kan sammenlignes med en Haandbevægelse, en Demonstration. Og dertil vil jeg føje, at *hvis* det ender med at blive en Demonstration, vil der paa det høje Ministerium hvile et meget betydeligt Ansvar i Forbindelse med de økonomiske Vanskeligheder, som det danske Landbrugserhverv i Øjeblikket befinder sig i.

Under Hensyn hertil vil jeg, idet jeg slutter disse Bemærkninger, sige saa alvorligt, som jeg er i Stand til det, til det høje Ministerium: Gaa i Samarbejde med andre Partier paa Rigsdagen for at finde Veje og Muligheder for Udgifternes Nedsættelse, for naar det kommer til Stykket, kan det høje Ministerium og de Partier, der knytter sig til dette, dog ikke tro, at vi kan fastholde det Udgiftsniveau ud i Fremtiden, som vi i Øjeblikket har. Det er ikke morsomt at tænke paa, at vi skal til at beskæftige os med Spørgsmaalet om Nedsættelse af Ydelser af forskellig Art: til Sociallovgivning, til Lønninger o. s. v., men vi kan jo ikke blive ved at sidde uden at tage Hensyn til de virkelige Forhold, som de foreligger omkring os.

Naar jeg her maaske i visse Henseender har udtalt mig noget stærkt og noget skarpt, er det, fordi jeg ønsker, at man skal faa Klarhed over, hvor alvorlig og hvor vanskelig den økonomiske Situation er, og i samme Aandedrag, som jeg gør dette, siger